

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΑΑΔΕ

Ανεξάρτητη Αρχή
Δημοσίων Εσόδων

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΠΙΛΥΣΗΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

ΥΠΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΠΑΝΕΞΕΤΑΣΗΣ

ΤΜΗΜΑ : Α2 Επανεξέτασης

Ταχ. Δ/ση : Αριστογείτονος 19

Ταχ. Κώδικας : 176 71 - Καλλιθέα

Τηλέφωνο : 2131604536

Φαξ : 2131604567

Καλλιθέα, **11/09/2017**

Αριθμός απόφασης: **4882**

ΑΠΟΦΑΣΗ

Ο ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ ΕΠΙΛΥΣΗΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

Έχοντας υπ' όψη:

1. Τις διατάξεις:

α. Του άρθρου 63 του ν. 4174/2013 (ΦΕΚ Α' 170), όπως ισχύει.

β. Του άρθρου 11 της Δ. ΟΡΓ. Α 1036960 ΕΞ 2017/10.03.2017 Απόφασης του Διοικητή της Α.Α.Δ.Ε. (ΦΕΚ Β' 968/22.3.2017) με θέμα «Οργανισμός της Ανεξάρτητης Αρχής Δημοσίων Εσόδων (Α.Α.Δ.Ε.)».

γ. Της ΠΟΛ. 1064/12.4.2017 Απόφασης του Διοικητή της Α.Α.Δ.Ε. (ΦΕΚ Β' 1440/27.4.2017).

2. Την ΠΟΛ. 1069/4.3.2014 Εγκύκλιο της Γενικής Γραμματείας Δημοσίων Εσόδων του Υπουργείου Οικονομικών.

3. Την Δ.Ε.Δ. 1126366 ΕΞ 2016/30.8.2016 (ΦΕΚ Β' 2759/1.9.2016) Απόφαση του Προϊσταμένου της Διεύθυνσης Επίλυσης Διαφορών «Παροχή εξουσιοδότησης υπογραφής».

4. Την από 13.04.2017 και με αριθμό πρωτοκόλλου ενδικοφανή προσφυγή του, ΑΦΜ, Δ.Ο.Υ. Β' Λάρισας, κατοίκου Λάρισας, οδός, κατά της υπ' αριθμ. πρωτ./28.3.2017 αρνητικής απάντησης της Προϊσταμένης της Δ.Ο.Υ. Β' Λάρισας επί της υπ' αριθμ. πρωτ./23.3.2017 αίτησής του για καταβολή τόκων επί επιστραφέντος σε αυτόν ποσού φόρου εισοδήματος φυσικών προσώπων (ΦΕΦΠ), και τα προσκομιζόμενα με αυτήν σχετικά έγγραφα.

5. Την υπ' αριθμ. πρωτ./28.3.2017 αρνητική απάντηση της Προϊσταμένης της Δ.Ο.Υ. Β' Λάρισας επί της υπ' αριθμ. πρωτ./23.3.2017 αίτησης του προσφεύγοντος για καταβολή τόκων επί επιστραφέντος σε αυτόν ποσού φόρου εισοδήματος φυσικών προσώπων (ΦΕΦΠ), της οποίας ζητείται η ακύρωση.

6. Τις απόψεις της Προϊσταμένης της Δ.Ο.Υ. Β' Λάρισας.
7. Την εισήγηση του ορισθέντος υπαλλήλου του Τμήματος Α2, όπως αποτυπώνεται στο σχέδιο της απόφασης.

* * * * *

Επί της από 13.04.2017 και με αριθμό πρωτοκόλλουενδικοφανούς προσφυγής του, ΑΦΜ, η οποία κατατέθηκε εμπρόθεσμα, και μετά τη μελέτη και την αξιολόγηση όλων των υφιστάμενων στο σχετικό φάκελο εγγράφων και των προβαλλόμενων λόγων της ενδικοφανούς προσφυγής, επαγόμαστε τα ακόλουθα:

Με την υπ' αριθμ. πρωτ./28.3.2017 αρνητική απάντηση της Προϊσταμένης της Δ.Ο.Υ. Β' Λάρισας απορρίφθηκε η υπ' αριθμ. πρωτ./23.3.2017 αίτηση του προσφεύγοντος για καταβολή τόκων επί επιστραφέντος σε αυτόν ως αχρεωστήτως καταβληθέντος ποσού ΦΕφπ οικονομικού έτους 2004 (ύψους 5.448,42 €).

Το ως άνω αχρεωστήτως καταβληθέν και τελικώς επιστραφέν ποσό ΦΕφπ αφορούσε σε αποζημίωση εξωτερικού και επιστράφηκε στον προσφεύγοντα δυνάμει της υπ' αριθμ./2016 απόφασης του Τριμελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Λάρισας, με την οποία το εν λόγω ποσό κρίθηκε ως μη υποκείμενο σε ΦΕφπ.

Ο προσφεύγων, με την υπό κρίση ενδικοφανή προσφυγή του, ζητά να διαταχθεί το Ελληνικό Δημόσιο να του καταβάλει τους νόμιμους τόκους υπερημερίας που αναλογούν στο ποσό του επιστραφέντος ως αχρεωστήτως καταβληθέντος ποσού ΦΕφπ ύψους 5.448,42 € για το χρονικό διάστημα από την άσκηση της από 11.1.2005 προσφυγής του ενώπιον του Μονομελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Λάρισας μέχρι την ημερομηνία επιστροφής του εν λόγω αχρεωστήτως καταβληθέντος ποσού ΦΕφπ (08.03.2017, σύμφωνα με την από 20.4.2017 Έκθεση Απόψεων της Προϊσταμένης της Δ.Ο.Υ. Β' Λάρισας επί της υπό κρίση ενδικοφανούς προσφυγής).

Επειδή, κατ' ορθή ερμηνεία του βασικού αιτήματος του προσφεύγοντος, με την υπό κρίση ενδικοφανή προσφυγή ζητείται α) η ακύρωση της υπ' αριθμ. πρωτ./28.3.2017 αρνητικής απάντησης της Προϊσταμένης της Δ.Ο.Υ. Β' Λάρισας επί της υπ' αριθμ. πρωτ./23.3.2017 αίτησής του για καταβολή τόκων επί του επιστραφέντος σε αυτόν ως αχρεωστήτως καταβληθέντος ποσού ΦΕφπ οικονομικού έτους 2004 ύψους 5.448,42 € και β) η καταδίκη του Ελληνικού Δημοσίου για καταβολή των εν λόγω τόκων για το χρονικό διάστημα από την άσκηση της από 11.1.2005 προσφυγής του ενώπιον του Μονομελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Λάρισας μέχρι την ημερομηνία επιστροφής του ως άνω αχρεωστήτως καταβληθέντος ποσού ΦΕφπ (08.03.2017, σύμφωνα με την από 20.4.2017 Έκθεση Απόψεων της Προϊσταμένης της Δ.Ο.Υ. Β' Λάρισας επί της υπό κρίση ενδικοφανούς προσφυγής).

Επειδή, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 63 παρ. 1 εδ. α'-γ' ν. 4174/2013, όπως ίσχυαν κατά το χρόνο κοινοποίησης στον προσφεύγοντα της προσβαλλόμενης πράξης: «1. Ο υπόχρεος, **εφόσον αμφισβητεί οποιαδήποτε πράξη που έχει εκδοθεί σε βάρος του από τη Φορολογική Διοίκηση** ή σε περίπτωση σιωπηρής άρνησης, οφείλει να υποβάλει ενδικοφανή προσφυγή με αίτημα την επανεξέταση της πράξης στο πλαίσιο διοικητικής διαδικασίας από την

Υπηρεσία Εσωτερικής Επανεξέτασης της Φορολογικής Διοίκησης. Η αίτηση υποβάλλεται στη φορολογική αρχή που εξέδωσε την πράξη ή παρέλειψε την έκδοση της και πρέπει να αναφέρει τους λόγους και τα έγγραφα στα οποία ο υπόχρεος βασίζει το αίτημα του. Η αίτηση πρέπει να υποβάλλεται από τον υπόχρεο εντός τριάντα (30) ημερών από την ημερομηνία κοινοποίησης της πράξης σε αυτόν ή από τη συντέλεση της παράλειψης.»

Επειδή, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 38 παρ. 2 και 3 ν. 1473/1984, όπως ίσχυαν κατά το χρόνο άσκησης από τον προσφεύγοντα της προσφυγής του στο Διοικητικό Πρωτοδικείο Λάρισας, με την οποία ζητούσε την επιστροφή του ως άνω αχρεωστήτως καταβληθέντος ποσού ΦΕΦΠ για το οικονομικό έτος 2004 (11.1.2005): «2. Κάθε άμεσος ή έμμεσος φόρος ή δασμός, κύριος ή πρόσθετος, ή πρόστιμο, που έχει καταβληθεί, κατά το ποσό που δεν οφείλεται με βάση οριστική απόφαση διοικητικού δικαστηρίου οιοδήποτε βαθμού, **συμψηφίζεται ή επιστρέφεται εντόκως με το επιτόκιο που ισχύει, για τα έντοκα γραμμάτια του Δημοσίου τρίμηνης διάρκειας**. Το έντοκο της επιστροφής του φόρου αρχίζει μετά την πάροδο εξαμήνου, από την πρώτη του μήνα του επομένου της κοινοποίησης στη φορολογική αρχή της απόφασης του αρμόδιου δικαστηρίου. Το ίδιο ισχύει και για τον επιστρεπτέο φόρο που προκύπτει από τη δήλωση του φορολογούμενου. [...]. 3. **Το ως άνω αναφερόμενο επιτόκιο είναι αυτό που ισχύει κατά την πρώτη ημέρα έναρξης του εντόκου της επιστροφής, παραμένει σταθερό μέχρι την εξόφληση του τίτλου, μη επηρεαζόμενο από τις μετέπειτα διακυμάνσεις αυτού**. Το έντοκο του επιστρεφόμενου ποσού συνεχίζεται μέχρι την ημέρα που ο δικαιούχος ειδοποιήθηκε αποδεδειγμένα να προσέλθει για την είσπραξη αυτού, τυχόν δε καθυστέρηση εξόφλησης του τίτλου που οφείλεται σε υπαιτιότητα του δικαιούχου δεν δημιουργεί αξίωση αυτού για έντοκη επιστροφή, κατά το κρίσιμο χρονικό διάστημα. Σε περίπτωση συμψηφισμού των ως άνω ποσών με οφειλές του δικαιούχου προς το Δημόσιο, το έντοκο της επιστροφής λογίζεται μέχρι την ημερομηνία συνάντησης των αμοιβαίων απαιτήσεων. Η πληρωμή του αναλογούντος τόκου στο δικαιούχο γίνεται από την ίδια υπηρεσία που επιστρέφει και τον αχρεωστήτως καταβληθέντα φόρο, δασμό ή πρόστιμο. Με απόφαση του Υπουργού Οικονομικών καθορίζεται κάθε αναγκαία λεπτομέρεια για τη διαδικασία εκκαθάρισης και πληρωμής του αναλογούντος τόκου. [...].»

Επειδή, με την υπ' αριθμ. 1125155/9608-19/0016/ΠΟΛ.1249/8.11.1994 εγκύκλιο του Υπουργείου Οικονομικών, με την οποία παρασχέθηκαν οδηγίες για την ενιαία αντιμετώπιση του ζητήματος της έντοκης επιστροφής των άμεσων ή έμμεσων φόρων, κύριων ή πρόσθετων, ή προστίμων, που έχουν καταβληθεί αχρεώστητα και το αχρεώστητο αποδεικνύεται από οριστική απόφαση διοικητικού δικαστηρίου οιοδήποτε βαθμού ή προκύπτει από τη δήλωση του φορολογούμενου, διευκρινίστηκαν συναφώς τα εξής: «1. **Το αχρεωστήτως καταβληθέν ποσό των άμεσων ή έμμεσων φόρων, κυρίων ή προσθέτων ή προστίμων, επιστρέφεται έντοκα μόνο εφόσον:** α) **Το αχρεώστητο της καταβολής προκύπτει με βάση οριστική απόφαση διοικητικού δικαστηρίου οιοδήποτε βαθμού**. Στην περίπτωση δε αυτή το έντοκο της επιστροφής αρχίζει μετά την πάροδο εξαμήνου από την πρώτη του μήνα του επομένου της κοινοποίησης στη φορολογική αρχή της απόφασης του αρμοδίου δικαστηρίου. [...] 2. Το επιτόκιο για τον υπολογισμό του τόκου των επιστρεφόμενων ποσών των ως άνω περιπτώσεων είναι **αυτό που ισχύει για τα έντοκα γραμμάτια του Δημοσίου τρίμηνης διάρκειας κατά την πρώτη ημέρα**

έναρξης του εντόκου της επιστροφής, παραμένει σταθερό μέχρι την εξόφληση του τίτλου (πληρωμή του ποσού στον φορολογούμενο) και δεν επηρεάζεται από τις διακυμάνσεις που τυχόν θα έχει το επιτόκιο αυτό από την ημέρα έναρξης του εντόκου, μέχρι τη διενέργεια της πληρωμής. Το έντοκο των επιστρεφόμενων ως άνω ποσών συνεχίζεται μέχρι την ημέρα κατά την οποία ο δικαιούχος της επιστροφής ειδοποιήθηκε αποδεδειγμένα (με συστημένη επιστολή) από την υπηρεσία για να εισπράξει το επιστρεφόμενο ποσό. Κατά συνέπεια, το Δημόσιο βαρύνεται με τόκους μόνο μέχρι την ημέρα κατά την οποία ο δικαιούχος ειδοποιήθηκε, ανεξάρτητα αν στη συνέχεια αυτός προσήλθε ή όχι στη ΔΟΥ. Επίσης, το Δημόσιο δεν βαρύνεται με τόκους στην περίπτωση που συντάξει εμπρόθεσμα το σχετικό τίτλο επιστροφής, προβεί στην εκκαθάριση αυτού και προσκαλέσει το δικαιούχο να προσέλθει για την είσπραξη του ποσού, αλλά αυτός, για διάφορους λόγους, προσήλθε για εξόφληση του σχετικού τίτλου μετά την πάροδο του εξαμήνου, που ορίζεται από τις κοινοποιούμενες διατάξεις. **Αν τα επιστρεφόμενα ως άνω ποσά συμψηφίζονται** (είτε με δήλωση του δικαιούχου είτε αυτεπάγγελα από την υπηρεσία, κατά τις διατάξεις του άρθρου 83 του ΝΔ 356/74-ΚΕΔΕ), **με οφειλές του δικαιούχου προς το Δημόσιο, το έντοκο των επιστρεφόμενων ποσών λογίζεται μέχρι την ημερομηνία συνάντησης των αμοιβαίων απαιτήσεων (δηλαδή μέχρι την ημερομηνία που η οφειλή σταματά να επιβαρύνεται με προσαυξήσεις εκπρόθεσμης καταβολής).** 3. [...]. 4. Η πληρωμή του αναλογούντος τόκου (που υπολογίζεται επί των άνω επιστρεφόμενων ποσών) στον δικαιούχο γίνεται από την ίδια υπηρεσία, που επιστρέφει και τον αχρεωστήτως καταβληθέντα φόρο ή πρόστιμο. Η διαδικασία εκκαθάρισης και πληρωμής του τόκου αυτού καθορίζεται αναλυτικά στην παραγράφου 1 της κοινοποιουμένης αριθ. 1089911/7087-19/2.8.94 απόφασης του Υπουργού Οικονομικών. Το έντοκο ή μη του επιστρεφόμενου ποσού καθώς και η ημέρα έναρξης του εντόκου της επιστροφής προσδιορίζονται από το αρμόδιο φορολογικό τμήμα ή γραφείο, που εκδίδει το σχετικό ΑΦΕΚ και αναγράφονται με επισημειωματική πράξη επ' αυτού. Στη συνέχεια, το τμήμα η γραφείο εσόδων, στο οποίο θα διαβιβασθεί το ΑΦΕΚ για να προβεί στην εκκαθάριση αυτού, θα προσδιορίσει το ποσό του τόκου που δικαιούται ο φορολογούμενος και **θα συμπληρώσει το ειδικό έντυπο, που αναφέρεται στην απόφαση, το οποίο θα αποτελέσει τον τίτλο πληρωμής του τόκου αυτού.** Η συμπλήρωση του εντύπου αυτού θα γίνει με βάση το επιτόκιο των εντόκων γραμματίων του Δημοσίου τρίμηνης διάρκειας της πρώτης ημέρας του εντόκου της επιστροφής και σύμφωνα με τους πίνακες των επιτοκίων αυτών που θα κοινοποιούνται. [...] 5. **Κατά την πληρωμή ή το συμψηφισμό του αναλογούντος τόκου θα γίνεται παρακράτηση φόρου κινητών αξιών είκοσι τοις εκατό (20%), που θα αποδίδεται στον κρατικό προϋπολογισμό (ΚΑΕ 0149), καθώς και κράτηση χαρτοσήμου τρία τοις εκατό (3%) πλέον είκοσι τοις εκατό (20%) υπέρ ΟΓΑ επί του χαρτοσήμου, ήτοι συνολική κράτηση χαρτοσήμου 3,6% (ΚΑΕ 1429 και 1428 αντίστοιχα).** Για το παρακρατηθέν ποσό του φόρου κινητών αξιών θα χορηγείται, κατά την πληρωμή του τόκου ή τον συμψηφισμό του, στο δικαιούχο, για να συμπεριληφθεί στη δήλωση φορολογίας εισοδήματός του, το τρίτο αντίγραφο της κατάστασης εκκαθάρισης και πληρωμής τόκου, το οποίο και αποτελεί μοναδική βεβαίωση. 6. [...]. 7. [...].»

Επειδή, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 21 του κανονιστικού διατάγματος (κ.δ.) της 26.6.1944 «περί κώδικος των νόμων περί δικών του Δημοσίου», όπως ίσχυαν κατά το χρόνο άσκησης από τον προσφεύγοντα της προσφυγής του στο Διοικητικό Πρωτοδικείο Λάρισας, με την

οποία ζητούσε την επιστροφή του ως άνω αχρεωστήτως καταβληθέντος ποσού ΦΕΦΠ για το οικονομικό έτος 2004 (11.1.2005): «Ο νόμιμος και ο της υπερημερίας τόκος πάσης του Δημοσίου οφειλής, ορίζεται εις 6% ετησίως, πλην εάν άλλως ωρίσθη διά συμβάσεως ή ειδικού νόμου. Ο **ειρημένος τόκος άρχεται από της επιδόσεως της αγωγής.**»

Επειδή, όπως κρίθηκε (πλειοψηφία 18-9) με την υπ' αριθμ. 2190/2014 απόφαση της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας (σκέψη 12 της απόφασης), «οι ως άνω διατάξεις του άρθρου 38 παρ. 2 του ν. 1473/1984 [...], κατά το μέρος που ορίζουν ότι, επί επιστροφής φόρων, [...], που κατεβλήθησαν αχρεωστήτως κατά τα κριθέντα με οριστική δικαστική απόφαση, η τοκοφορία αρχίζει μετά την πάροδο εξαμήνου από την πρώτη του μήνα του επομένου της κοινοποιήσεως στην φορολογική αρχή της δικαστικής αποφάσεως, έχουν ως συνέπεια την μη προσήκουσα αποκατάσταση της περιουσιακής ζημίας του αχρεωστήτως καταβαλόντος τον φόρο, η οποία προκλήθηκε από την διαγνωσθείσα ως εξαρχής αχρεώστητη καταβολή του φόρου. Τούτο δε διότι η υποχρέωση καταβολής τόκων, που εξ ορισμού έχουν ως σκοπό την αποκατάσταση της ζημίας από στέρηση περιουσιακών στοιχείων, περιορίζεται στο χρονικό διάστημα μετά την πάροδο εξαμήνου από την πρώτη του μήνα του επομένου της κοινοποιήσεως στην φορολογική αρχή της αποφάσεως του αρμοδίου δικαστηρίου. **Η ρύθμιση αυτή, που αφήνει ακάλυπτο μακρό χρονικό διάστημα κατά το οποίο ο φορολογούμενος υφίσταται μη νομίμως περιουσιακή ζημία και του οποίου χρονικού διαστήματος η διάρκεια εξαρτάται από γεγονότα που ευρίσκονται εκτός του πεδίου επιρροής του, όπως είναι κυρίως ο χρόνος συζητήσεως της υποθέσεως και της δημοσιεύσεως και κοινοποιήσεως της αποφάσεως, είναι ασύμβατη τόσο με το άρθρο 4 παρ. 5 του Συντάγματος περί ισότητας των πολιτών ενώπιον των δημοσίων βαρών, όσο και με τα άρθρα 17 παρ. 1 του Συντάγματος και 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ περί προστασίας της ιδιοκτησίας και, κατ' ακολουθίαν, ανίσχυρη** (πρβλ. αποφάσεις ΕΔΔΑ της 9.3.2006, ΕΚΟ ΕΛΔΑ ΑΒΕΕ κατά Ελλάδος, αριθμ. 10162/02 και της 22.3.2008, Μειδάνης κατά Ελλάδος, αριθμ. 33977/06, καθώς και αποφάσεις ΕΔΔΑ της 6.11.2008, Κοκκίνης κατά Ελλάδος, αριθμ. 45769/06, της 4.12.2008, σκ. 34, Ρεβελιώτης κατά Ελλάδος, αριθμ. 48775/06, σκ. 32-33 και Κωσταδήμας κλπ. κατά Ελλάδος, αριθμ. 20299/09 και 27307/09, σκ. 29).» Τα παραπάνω επαναλήφθηκαν κατά λέξη και στην υπ' αριθμ. 2191/2014 απόφαση της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας (σκέψη 9 της απόφασης).

Επειδή, όπως κρίθηκε περαιτέρω (πλειοψηφία 17-10) με την ίδια ως άνω υπ' αριθμ. 2190/2014 απόφαση της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας (σκέψη 13 της απόφασης), «εξ άλλου, οι ίδιες διατάξεις του άρθρου 38 παρ. 2 του ν. 1473/1984 [...], **κατά το μέρος που προβλέπουν, επί επιστροφής αχρεωστήτως καταβληθέντων φόρων [...], την καταβολή τόκων με το επιτόκιο που ισχύει για τα έντοκα γραμμάτια του Δημοσίου τρίμηνης διάρκειας, δεν αντίκεινται στα άρθρα 4 παρ. 1, 4 παρ. 5, 78 παρ. 1 του Συντάγματος και 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ.** Τούτο, διότι το εν προκειμένω επιλεγέν από τον νομοθέτη κριτήριο για τον καθορισμό του ύψους του επιτοκίου, που είναι εφαρμοστέο για την έντοκη επιστροφή αχρεωστήτως καταβληθέντων φόρων, είναι πρόσφορο, συναφές με τον επιδιωκόμενο σκοπό και δεν εισάγει άνιση ρύθμιση. Πράγματι, το επιτόκιο των εντόκων γραμματίων του Δημοσίου είναι εκείνο, με το οποίο, σε πολλές περιπτώσεις, το Δημόσιο δανείζεται για να καλύψει τις

υποχρεώσεις του προς τα πρόσωπα, προς τα οποία έχει χρηματικές οφειλές, όπως είναι οι αχρεωστήτως καταβαλόντες σ' αυτό φόρους. Ευλόγως, επομένως, και σε συμφωνία με τους κανόνες των συναλλαγών και της κοινής πείρας, εξοφλεί και αυτό τους δανειστές του με το ίδιο επιτόκιο, με το οποίο κατά βάση δανείστηκε τα χρήματα που επιστρέφει. Άλλωστε, στη συγκεκριμένη κατηγορία οφειλών, δηλαδή την πληρωμή ή επιστροφή φόρων, εφαρμόζεται πλέον, δυνάμει της επίμαχης διατάξεως, η έντοκη καταβολή τόσο για το Δημόσιο όσο και για τους ιδιώτες. Δεν ασκεί δε επιρροή το γεγονός ότι σε άλλες, διαφορετικές, κατηγορίες οφειλών του Δημοσίου εφαρμόζεται διαφορετικό επιτόκιο, διότι δεν απαγορεύεται, αλλ', αντιθέτως, υπαγορεύεται από την αρχή της ισότητας η διαφορετική μεταχείριση διαφορετικών κατηγοριών οφειλών. Άλλωστε, και στις συναλλαγές μεταξύ ιδιωτών προβλέπονται διαφορετικά, κατά περίπτωση, επιτόκια (συμβατικό, νόμιμο), χωρίς αυτό να προσκρούει σε συνταγματικό κανόνα ή αρχή. **Εξ άλλου, η κρίση του ζητήματος αν διάταξη νόμου είναι σύμφωνη προς το Σύνταγμα διαμορφώνεται εν όψει και των αποτελεσμάτων της εφαρμογής της, είναι όμως γενική και αφηρημένη με την έννοια ότι δεν διαφοροποιείται κατά περίπτωση, δεν μπορεί δε να θεωρηθεί ότι η κατ' αρχήν συμπορευόμενη με το Σύνταγμα νομοθετική αυτή διάταξη τρέπεται σε, κατά περίπτωση, αντισυνταγματική όταν, συγκυριακώς, το επιτόκιο των εντόκων γραμματίων του Δημοσίου διαμορφώνεται σε ύψος κατώτερο από το γενικώς ισχύον, κατά τον Κώδικα των Νόμων περί Δικών του Δημοσίου, επιτόκιο 6% για τις οφειλές του Δημοσίου, δεδομένου, άλλωστε, ότι, στην περίπτωση αυτή, θα εισήγето ανισότητα μεταξύ προσώπων της αυτής κατηγορίας, δηλαδή των αχρεωστήτως καταβαλόντων στο Δημόσιο φόρους, ανάλογα με τον χρόνο της εξοφλήσεως, το δε κριτήριο καθορισμού του επιτοκίου θα ήταν τυχαίο και όχι σταθερό. Εξ άλλου, όπως ήδη εξετάθη, δεν επιβάλλεται από το Σύνταγμα η αυτή μεταχείριση, από πλευράς επιτοκίου, διαφορετικών κατηγοριών οφειλών, ενώ θα παρετηρείτο και ανισορροπία στη θέση του Δημοσίου ως οφειλέτη και δανειστή, αφού θα ήταν υποχρεωμένο να εξοφλεί τις υποχρεώσεις του με επιτόκιο διαφορετικό από εκείνο με το οποίο δανείζεται.»**

Επειδή, όπως κρίθηκε τελικά με την υπ' αριθμ. 2190/2014 απόφαση της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας (σκέψη 14 της απόφασης), «κατά τα προεκτεθέντα, για αξιώσεις του φορολογουμένου προς επιδίκαση τόκων κατά την επιστροφή φόρων κλπ. αχρεωστήτως καταβληθέντων ισχύουν οι ως άνω ειδικές ρυθμίσεις του άρθρου 3 του ν. 2120/1993 και του άρθρου 21 του Κώδικα των νόμων περί δικών του Δημοσίου. [...] Ειδικότερα, **ως προς το ύψος του επιτοκίου έχουν εφαρμογή οι διατάξεις του άρθρου 38 παρ. 2 του ν. 1473/1984,** όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 3 του ν. 2120/1993, **ο δε χρόνος ενάρξεως της τοκοφορίας, εν όψει της αντισυνταγματικότητας κατά το μέρος αυτό των εν λόγω διατάξεων, ρυθμίζεται από την προγενέστερη διάταξη του άρθρου 21 του κ.δ. της 26.6/10.7.1944,** η οποία έχει εφαρμογή και σε περίπτωση οφειλής που απορρέει από σχέση δημοσίου δικαίου, όπως η φορολογική, εφ' όσον δεν ορίζεται διαφορετικά από ειδικές διατάξεις. Εξ άλλου, **κατά την έννοια της τελευταίας αυτής διατάξεως, τόκοι οφείλονται από την άσκηση της προσφυγής, με την οποία υποβάλλεται το αίτημα για επιστροφή φόρου κλπ. που έχει καταβληθεί αχρεωστήτως.»**

Επειδή, εξ άλλου, όπως επίσης κρίθηκε με την υπ' αριθμ. 2190/2014 απόφαση της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας (σκέψη 18 της απόφασης), «σύμφωνα με τις διατάξεις

του άρθρου 79 του Κώδικα Φορολογικής Δικονομίας (π.δ. 331/1985, ΦΕΚ Α' 116), που ίσχυε κατά την άσκηση της προσφυγής της εταιρίας, **η προσφυγή επί φορολογικών διαφορών ασκείται με μόνη την κατάθεση του δικογράφου στην καθ' ης φορολογική αρχή χωρίς να απαιτείται και η εκ μέρους του προσφεύγοντος κοινοποίησή της στον Υπουργό Οικονομικών.** Εν όψει αυτής της νεώτερης και ειδικής ρυθμίσεως δεν έχει εφαρμογή στην προκειμένη φορολογική δίκη, το άρθρο 5 του κωδ. δ/τος της 26.6/10.7.1944, που ορίζει γενικώς ότι επί δικών του Δημοσίου μόνον οι επιδόσεις προς τον Υπουργό των Οικονομικών παράγουν έννομες συνέπειες (βλ. και άρθρο 19 παρ. 28 του ν. 2386/1996, ΦΕΚ Α' 43, όπως αντικαταστάθηκε από το άρθρο 28 παρ. 1 του ν. 2579/1998, ΦΕΚ Α' 31). Ως εκ τούτου η υποχρέωση του Δημοσίου για την καταβολή τόκων αρχίζει από την κατά τις ως άνω διατάξεις του Κώδικα Φορολογικής Δικονομίας άσκηση της προσφυγής (βλ. και άρθρο 126 του κυρωθέντος με το άρθρο πρώτο του ν. 2717/1999, ΦΕΚ Α' 97, Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας)...»

Επειδή, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 126 παρ. 1 εδ. α' και β' ν. 2717/1999, όπως ίσχυαν κατά το χρόνο άσκησης από τον προσφεύγοντα της προσφυγής του στο Διοικητικό Πρωτοδικείο Λάρισας, με την οποία ζητούσε την επιστροφή του ως άνω αχρεωστήτως καταβληθέντος ποσού ΦΕΦΠ για το οικονομικό έτος 2004 (11.1.2005): «Τα ένδικα βοηθήματα ασκούνται με δικόγραφο, το οποίο, μαζί με τρία αντίγραφα, κατατίθεται στη γραμματεία της κύριας έδρας του δικαστηρίου στο οποίο απευθύνεται. Κατ' εξαίρεση, στις φορολογικές εν γένει διαφορές, η κατάθεση των ένδικων βοηθημάτων γίνεται στην αρχή που εξέδωσε την προσβαλλόμενη πράξη ή που, παρά το νόμο, παρέλειψε την έκδοσή της...».

Επειδή, όπως προκύπτει από τις προπαρατεθείσες διατάξεις του άρθρου 126 παρ. 1 εδ. α' και β' ν. 2717/1999, όπως ίσχυαν κατά το χρόνο άσκησης από τον προσφεύγοντα της προσφυγής του στο Διοικητικό Πρωτοδικείο Λάρισας, με την οποία ζητούσε την επιστροφή του ως άνω αχρεωστήτως καταβληθέντος ποσού ΦΕΦΠ για το οικονομικό έτος 2004 (11.1.2005), κατά το χρόνο άσκησης από τον προσφεύγοντα της προσφυγής του στο Διοικητικό Πρωτοδικείο Λάρισας, με την οποία ζητούσε την επιστροφή του ως άνω αχρεωστήτως καταβληθέντος ποσού ΦΕΦΠ για το οικονομικό έτος 2004 (11.1.2005), η προσφυγή επί φορολογικών διαφορών ασκούνταν με μόνη την κατάθεση του δικογράφου, χωρίς να απαιτείται και η εκ μέρους του προσφεύγοντος κοινοποίησή της στον Υπουργό Οικονομικών. Συνεπώς, στην προκειμένη περίπτωση **ως χρόνος άσκησης της ως άνω προσφυγής του προσφεύγοντος στο Διοικητικό Πρωτοδικείο Λάρισας θεωρείται ο χρόνος κατάθεσης του δικογράφου της, δηλαδή η 11^η.1.2005,** και όχι ο χρόνος κοινοποίησής της στο καθ' ου Ελληνικό Δημόσιο.

Επειδή, ενόψει των προπαρατεθεισών διατάξεων α) του άρθρου 38 παρ. 2 και 3 ν. 1473/1984 και β) του άρθρου 21 κ.δ. της 26.6.1944 «περί κώδικος των νόμων περί δικών του Δημοσίου», όπως οι διατάξεις αυτές ίσχυαν κατά το χρόνο άσκησης από τον προσφεύγοντα της προσφυγής του στο Διοικητικό Πρωτοδικείο Λάρισας, με την οποία ζητούσε την επιστροφή του ως άνω αχρεωστήτως καταβληθέντος ποσού ΦΕΦΠ για το οικονομικό έτος 2004 (11.1.2005), καθώς και γ) της προπαρατεθείσας υπ' αριθμ. 1125155/9608-19/0016/ΠΟΛ.1249/8.11.1994 εγκυκλίου του Υπουργείου Οικονομικών, και, περαιτέρω, ενόψει των ως άνω κριθέντων με τις υπ' αριθμ. 2190/2014 και 2191/2014 αποφάσεις της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας, θα πρέπει

να γίνει δεκτό ότι επί επιστροφής ποσών φόρου, λόγω αχρεώστητης καταβολής τους, δυνάμει οριστικών δικαστικών αποφάσεων, όπως εν προκειμένω δυνάμει της προαναφερθείσας υπ' αριθμ./2016 απόφασης του Τριμελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Λάρισας, οφείλονται και τόκοι, εφόσον ζητηθούν από το φορολογούμενο, όπως εν προκειμένω από τον προσφεύγοντα με την υπ' αριθμ./23.3.2017 αίτησή του προς τη Δ.Ο.Υ. Β' Λάρισας. Για τις σχετικές αξιώσεις τόκων ισχύουν οι ως άνω ειδικές ρυθμίσεις του άρθρου 38 παρ. 2 και 3 ν. 1473/1984 και του άρθρου 21 κ.δ. της 26.6.1944 «περί κώδικος των νόμων περί δικών του Δημοσίου», **όπως εν προκειμένω οι διατάξεις αυτές ίσχυαν κατά το χρόνο άσκησης από τον προσφεύγοντα της προσφυγής του στο Διοικητικό Πρωτοδικείο Λάρισας**, με την οποία ζητούσε την επιστροφή του ως άνω αχρεωστήτως καταβληθέντος ποσού ΦΕφπ για το οικονομικό έτος 2004 (11.1.2005). Ειδικότερα, ως προς α) το **ύψος του επιτοκίου** έχουν εφαρμογή οι διατάξεις του άρθρου 38 παρ. 2 και 3 ν. 1473/1984, όπως εν προκειμένω ίσχυαν κατά το χρόνο άσκησης από τον προσφεύγοντα της προσφυγής του στο Διοικητικό Πρωτοδικείο Λάρισας (11.1.2005), που προβλέπουν την καταβολή τόκων **με το επιτόκιο που ισχύει για τα έντοκα γραμμάτια του Δημοσίου τρίμηνης διάρκειας κατά την πρώτη ημέρα έναρξης του εντόκου της επιστροφής**, το οποίο **παραμένει σταθερό μέχρι την εξόφληση του τίτλου** (πληρωμή του ποσού στον φορολογούμενο) **και δεν επηρεάζεται από μετέπειτα διακυμάνσεις που τυχόν θα έχει αυτό από την ημέρα έναρξης του εντόκου μέχρι τη διενέργεια της πληρωμής**, ενώ ως προς β) το **χρόνο έναρξης της τοκοφορίας**, ενόψει της αντισυνταγματικότητας κατά το μέρος αυτό των διατάξεων του άρθρου 38 παρ. 2 και 3 ν. 1473/1984, έχει εφαρμογή η προγενέστερη διάταξη του άρθρου 21 κ.δ. της 26.6.1944, όπως εν προκειμένω ίσχυε κατά το χρόνο άσκησης από τον προσφεύγοντα της προσφυγής του στο Διοικητικό Πρωτοδικείο Λάρισας (11.1.2005), κατά την έννοια της οποίας τόκοι οφείλονται **από την άσκηση της προσφυγής, με την οποία υποβάλλεται το αίτημα για επιστροφή φόρου που έχει καταβληθεί αχρεωστήτως**.

Επειδή, σε συνέχεια των ανωτέρω, στην προκειμένη περίπτωση η αξίωση του προσφεύγοντος για καταβολή τόκων επί του επιστραφέντος σε αυτόν, με την προαναφερθείσα υπ' αριθμ./2016 απόφαση του Τριμελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Λάρισας, ποσού ΦΕφπ, ως αχρεωστήτως καταβληθέντος, ύψους 5.448,42 € για το οικονομικό έτος 2004 είναι νόμω και ουσία βάσιμη. Για τον υπολογισμό των σχετικών ποσών τόκων θα εφαρμοστεί το επιτόκιο που ίσχυε, σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία της Τράπεζας της Ελλάδος, για τα έντοκα γραμμάτια του Ελληνικού Δημοσίου τρίμηνης διάρκειας κατά την 11^η.1.2005, ημερομηνία άσκησης από τον προσφεύγοντα της προσφυγής του για την επιστροφή, ως αχρεωστήτως καταβληθέντος, του ως άνω ποσού ΦΕφπ για το οικονομικό έτος 2004 (δηλαδή κατά την ημερομηνία **κατάθεσης**, κατά τα ανωτέρω γενόμενα δεκτά με την παρούσα απόφαση, του δικογράφου της εν λόγω προσφυγής), ήτοι 2,09%, το οποίο θα παραμείνει σταθερό μέχρι την εξόφληση του ως άνω αχρεωστήτως καταβληθέντος ποσού ΦΕφπ στον προσφεύγοντα (08.03.2017, σύμφωνα με την από 20.4.2017 Έκθεση Απόψεων της Προϊσταμένης της Δ.Ο.Υ. Β' Λάρισας επί της υπό κρίση ενδικοφανούς προσφυγής), μη επηρεαζόμενο από τις μετέπειτα διακυμάνσεις του. Δεδομένου ότι σύμφωνα με την από 20.4.2017 Έκθεση Απόψεων της Προϊσταμένης της Δ.Ο.Υ. Β' Λάρισας επί της υπό κρίση ενδικοφανούς προσφυγής το επιστρεφόμενο ποσό ΦΕφπ συμψηφίστηκε κατά ένα μέρος του (ύψους 251,61 €) με οφειλές του προσφεύγοντος προς το Ελληνικό Δημόσιο, οι τόκοι θα

υπολογιστούν μέχρι την ημερομηνία συνάντησης των αμοιβαίων απαιτήσεων (δηλαδή μέχρι την ημερομηνία που οι οφειλές σταματούν να επιβαρύνονται με προσαυξήσεις εκπρόθεσμης καταβολής). Κατά την πληρωμή ή το συμψηφισμό του ποσού των τόκων θα πρέπει να γίνουν οι τυχόν προβλεπόμενες από την ισχύουσα νομοθεσία παρακρατήσεις φόρων και κρατήσεις χαρτοσήμου.

Επειδή, περαιτέρω, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 177 παρ. 1 εδ. α' περ. α' και εδ. β' ν. 4270/2014: **«Από την έναρξη ισχύος του παρόντος νόμου καταργούνται οι διατάξεις: α. Των άρθρων 1 έως και 108 και του άρθρου 110 του ν. 2362/1995. β. [...]. γ. [...]. δ. [...]. Οποιαδήποτε υφιστάμενη αναφορά στις καταργούμενες κατά τα ανωτέρω διατάξεις νοείται στο εξής ως αναφορά στις αντίστοιχες διατάξεις του παρόντος νόμου.»** Εξάλλου, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 183 παρ. 1 και 2 περ. γ' εδ. α' ν. 4270/2014: **«1. Η ισχύς των διατάξεων του παρόντος νόμου αρχίζει από την 1.1.2015, εκτός αν ορίζεται διαφορετικά σε αυτές ή στην επόμενη παράγραφο. 2. Ειδικότερα: α. [...]. β. [...]. γ. Οι διατάξεις του Υποκεφαλαίου 12 του Κεφαλαίου Β' του Μέρους Δ' ισχύουν για απαιτήσεις του Δημοσίου που βεβαιώνονται προς είσπραξη μετά την 1.1.2015, καθώς και για απαιτήσεις σε βάρος του Δημοσίου που γεννώνται μετά την ημερομηνία αυτή.»**

Επειδή, περαιτέρω, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 90 παρ. 1 ν. 2362/1995, όπως ίσχυε κατά το χρόνο γένεσης της αξίωσης του προσφεύγοντος για τους υπό κρίση τόκους, δηλαδή, σύμφωνα με τα ως άνω κριθέντα με τις υπ' αριθμ. 2190/2014 και 2191/2014 αποφάσεις της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας, κατά το χρόνο άσκησης (κατάθεσης) από τον προσφεύγοντα της προσφυγής του στο Διοικητικό Πρωτοδικείο Λάρισας, με την οποία ζητούσε την επιστροφή του ως άνω αχρεωστήτως καταβληθέντος ποσού ΦΕΦΠ για το οικονομικό έτος 2004 (11.1.2005): **«Οποιαδήποτε απαίτηση κατά του Δημοσίου παραγράφεται μετά πενταετία, εφόσον από άλλη γενική ή ειδική διάταξη δεν ορίζεται βραχύτερος χρόνος παραγραφής αυτής.»** Εξάλλου, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 91 εδ. α' ν. 2362/1995, όπως ίσχυε κατά τον ίδιο ως άνω χρόνο: **«Επιφυλασσομένης κάθε άλλης ειδικής διατάξεως του παρόντος η παραγραφή οποιασδήποτε απαιτήσεως κατά του Δημοσίου αρχίζει από το τέλος του οικονομικού έτους μέσα στο οποίο γεννήθηκε και ήταν δυνατή η δικαστική επιδίωξη αυτής.»** Τέλος, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 93 περ. β' ν. 2362/1995, όπως ίσχυε κατά τον ίδιο ως άνω χρόνο: **«Με την επιφύλαξη ειδικών διατάξεων, η παραγραφή των χρηματικών απαιτήσεων κατά του Δημοσίου διακόπτεται μόνο: α) [...]. β) Με την υποβολή στην αρμόδια δημόσια αρχή αιτήσεως για την πληρωμή της απαιτήσεως, οπότε η παραγραφή αρχίζει εκ νέου από τη χρονολογία που φέρει η έγγραφη απάντηση του Διατάκτη ή της αρμόδιας για την πληρωμή της απαιτήσεως αρχής. Αν η αρμόδια δημόσια αρχή δεν απαντήσει, η παραγραφή αρχίζει μετά πάροδο έξι μηνών από τη χρονολογία υποβολής της αιτήσεως. Υποβολή δεύτερης αιτήσεως δεν διακόπτει εκ νέου την παραγραφή.»**

Επειδή, ενόψει όλων των προπαρατεθεισών διατάξεων του ν. 4270/2014 και του ν. 2362/1995, για την υπό κρίση αξίωση τόκων του προσφεύγοντος **ισχύει πενταετής (5ετής) παραγραφή**, η οποία αρχίζει από το τέλος του οικονομικού έτους, εντός του οποίου αυτή γεννήθηκε, δηλαδή στην υπό κρίση περίπτωση **από 01.01.2006** (επόμενη ημέρα του τέλους του

οικονομικού έτους 2005), δεδομένου ότι η εν λόγω αξίωση του προσφεύγοντος γεννήθηκε, κατά τα ανωτέρω, την 11^η.1.2005, ημερομηνία άσκησης (κατάθεσης) της προσφυγής του για την επιστροφή ως αχρεωστήτως καταβληθέντος του ως άνω ποσού ΦΕφπ για το οικονομικό έτος 2004. Συνεπώς, **κατά την 23^η.3.2017**, ημερομηνία κατά την οποία ο προσφεύγων υπέβαλε την ως άνω υπ' αριθμ. πρωτ./23.3.2017 αίτησή του προς τη Δ.Ο.Υ. Β' Λάρισας για την καταβολή τόκων επί του επιστραφέντος ως αχρεωστήτως καταβληθέντος ποσού ΦΕφπ για το οικονομικό έτος 2004, διακόπτοντας έτσι, κατά το άρθρο 93 περ. β' ν. 2362/1995, την προθεσμία παραγραφής που δεν είχε τυχόν ακόμα συμπληρωθεί, η αξίωσή του για καταβολή τόκων επί του ποσού αυτού ΦΕφπ **είχε ήδη παραγραφεί**.

Επειδή, με την υπό κρίση ενδικοφανή προσφυγή του ο προσφεύγων ζητά την ακύρωση της υπ' αριθμ. πρωτ./28.3.2017 αρνητικής απάντησης της Προϊσταμένης της Δ.Ο.Υ. Β' Λάρισας επί της υπ' αριθμ. πρωτ./23.3.2017 αίτησής του για καταβολή τόκων επί του επιστραφέντος ως αχρεωστήτως καταβληθέντος ποσού ΦΕφπ για το οικονομικό έτος 2004 ύψους 5.448,42 € και την καταδίκη του Ελληνικού Δημοσίου για καταβολή των εν λόγω τόκων για το χρονικό διάστημα από την άσκηση της από 11.1.2005 προσφυγής του ενώπιον του Μονομελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Λάρισας μέχρι την ημερομηνία επιστροφής του ως άνω αχρεωστήτως καταβληθέντος ποσού ΦΕφπ (08.03.2017, σύμφωνα με την από 20.4.2017 Έκθεση Απόψεων της Προϊσταμένης της Δ.Ο.Υ. Β' Λάρισας επί της υπό κρίση ενδικοφανούς προσφυγής). Ο ισχυρισμός αυτός του προσφεύγοντος πρέπει μεν, σ' ό,τι αφορά στην ακύρωση της υπ' αριθμ. πρωτ./28.3.2017 αρνητικής απάντησης της Προϊσταμένης της Δ.Ο.Υ. Β' Λάρισας επί της υπ' αριθμ. πρωτ./23.3.2017 αίτησής του για καταβολή τόκων επί του επιστραφέντος ως αχρεωστήτως καταβληθέντος ποσού ΦΕφπ για το οικονομικό έτος 2004 ύψους 5.448,42 €, να γίνει δεκτός ως νόμω βάσιμος, δεδομένων των κριθέντων με τις προπαρατεθείσες υπ' αριθμ. 2190/2014 και 2191/2014 αποφάσεις της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας, όπως ήδη προαναφέρθηκε σε προηγούμενη σκέψη της παρούσας απόφασης, πλην όμως να απορριφθεί ως νόμω αβάσιμος κατά το μέρος που αφορά στην καταδίκη του Ελληνικού Δημοσίου για καταβολή των εν λόγω τόκων για το χρονικό διάστημα από την άσκηση της από 11.1.2005 προσφυγής του ενώπιον του Μονομελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Λάρισας μέχρι την ημερομηνία επιστροφής του ως άνω αχρεωστήτως καταβληθέντος ποσού ΦΕφπ (08.03.2017, σύμφωνα με την από 20.4.2017 Έκθεση Απόψεων της Προϊσταμένης της Δ.Ο.Υ. Β' Λάρισας επί της υπό κρίση ενδικοφανούς προσφυγής), γιατί, σύμφωνα με τα προεκτεθέντα στην αμέσως προηγούμενη σκέψη της παρούσας απόφασης, κατά την ημερομηνία υποβολής της ως άνω υπ' αριθμ. πρωτ./23.3.2017 αίτησής του η σχετική αξίωσή του είχε ήδη παραγραφεί.

Α π ο φ α σ ί ζ ο υ μ ε

την απόρριψη της από 13.04.2017 και με αριθμό πρωτοκόλλουενδικοφανούς προσφυγής του, ΑΦΜ, κατά της υπ' αριθμ. πρωτ./28.3.2017 αρνητικής

απάντησης της Προϊσταμένης της Δ.Ο.Υ. Β' Λάρισας επί της υπ' αριθμ./23.3.2017 αίτησής του για καταβολή τόκων επί του επιστραφέντος σε αυτόν ως αχρεωστήτως καταβληθέντος ποσού ΦΕΦΠ για το οικονομικό έτος 2004 ύψους 5.448,42 € **και την επικύρωση** της πράξης αυτής.

Εντελλόμεθα όπως αρμόδιο όργανο κοινοποιήσει με τη νόμιμη διαδικασία την παρούσα απόφαση στον προσφεύγοντα.

Ακριβές Αντίγραφο

**Η Υπάλληλος του Τμήματος
Διοικητικής Υποστήριξης**

**ΜΕ ΕΝΤΟΛΗ ΤΟΥ ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΥ
ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ ΕΠΙΛΥΣΗΣ
ΔΙΑΦΟΡΩΝ**

**Ο ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΗΣ
ΥΠΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ ΕΠΑΝΕΞΕΤΑΣΗΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΦΑΚΟΣ**

Σ η μ ε ί ω σ η : Κατά της απόφασης αυτής επιτρέπεται η άσκηση προσφυγής ενώπιον των αρμόδιων Διοικητικών Δικαστηρίων εντός τριάντα (30) ημερών από την κοινοποίησή της.